

respectivele elemente, să hotărască să nu le ia în considerare, cel puțin în parte, și să își întemeieze decizia pe o apreciere care era diferită din punct de vedere conceptual și din punctul de vedere al situației de fapt reținute, fără a da recurenței posibilitatea de a formula vreo observație.

Prin intermediul celui de al doilea aspect al motivului de recurs invocat, recurenta susține în principal că Tribunalul și-ar fi încălcat obligația de motivare prin faptul că hotărârea atacată nu putea să considere că este motivată în mod suficient decizia Camerei întâi de recurs privind aplicarea articolului 7 alineatul (1) litera (b), în condițiile în care această decizie nu precizează niciunul dintre documentele pe care înțelege să se întemeieze, și nici nu putea stabili că ar fi fost inutilă indicarea unor elementele de probă deoarece Camera întâi de recurs s-ar fi întemeiat pe „deducții ce rezultă din experiența practică”. În plus, incertitudinea referitoare la elementele de fapt și la documentele pe care s-ar fi întemeiat Oficiul și Tribunalul afectează atât dreptul la apărare, cât și obligația de motivare prevăzută la articolul 73 din Regulamentul nr. 40/94 citat anterior.

Prin intermediul celui de al doilea motiv invocat, recurenta susține că Tribunalul a încălcat articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 menționat. În pofida faptului că recurenta ar fi demonstrat, pe bază de documente, că marca a cărei înregistrare era solicitată este constituită dintr-o combinație de elemente caracteristice care o disting în mod semnificativ de celelalte prezentări aflate pe piață, Tribunalul nu ar fi făcut decât să reia argumentele vagi și generale invocate de Oficiu pentru a nega existența oricărui caracter distinctiv al mărcii solicitate. Tribunalul ar fi efectuat o analiză mai strictă pentru a aprecia caracterul distinctiv al mărcii decât în cazul altor mărci, considerate tradiționale. Hotărârea atacată ar fi încălcat astfel regula privind aprecierea concretă a caracterului distinctiv al unei mărci. Pe de altă parte, considerând că marea majoritate a consumatorilor nu percep aspectul original al mărcii drept un element util pentru a determina originea vinului spumant în cauză, ci preferă să se raporteze la etichetă, Tribunalul ar exclude forma de prezentare a ambalajului unui produs din sfera protecției, în condițiile în care această posibilitate este prevăzută în mod expres la articolul 4 din regulamentul menționat.

Prin intermediul celui de al treilea motiv invocat, societatea recurentă susține că Tribunalul ar fi încălcat articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 prin faptul că hotărârea atacată stabilește cerința ca marca a cărei înregistrare este solicitată să fi dobândit un caracter distinctiv prin utilizarea sa în fiecare dintre statele membre ale Uniunii. Astfel, refuzând să recunoască faptul că a avut loc o consacrare a caracterului distinctiv prin utilizarea de către un segment semnificativ al mediilor interesate, în condițiile în care acceptă în același timp că marca recurenței dobândise un astfel de caracter distinctiv cel

puțin pe teritoriul Spaniei, Tribunalul ar stabili o regulă excesivă și inexactă în raport cu regulamentul menționat.

(¹) JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146.

(²) JO L 78, p. 1.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Verwaltungsgerichtshof (Austria) la 12 iulie 2010 — Zollamt Linz Wels

(Cauza C-351/10)

(2010/C 274/14)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgerichtshof

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Zollamt Linz Wels

Pârâte: Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Salzburg

Celălalt participant la procedură: LAKI D.O.O.E.L.

Întrebările preliminare

1. Articolul 558 alineatul (1) coroborat cu articolul 555 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 (denumit în continuare „Regulamentul de aplicare a Codului vamal”) (¹), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 993/2001 al Comisiei din 4 mai 2001, trebuie interpretate în sensul că există o utilizare neautorizată a unui mijloc de transport în traficul intern încă de la momentul încărcării și al începerii transportului, în cazul în care a fost acordată o autorizație de trafic intern între două state membre pentru un autovehicul utilizat în scop comercial, încărcarea are loc în unul dintre cele două state membre, însă locul de destinație (locul de descărcare prevăzut) se află într-un al treilea stat membru, pentru care nu a fost acordată o autorizație?

2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, articolul 204 alineatul (1) litera (a) coroborat cu articolul 215 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 (Codul vamal) ⁽²⁾ trebuie interpretate în sensul că, în această situație, datoria vamală se naște în statul membru în care s-a efectuat încărcarea și că acest stat membru este competent să perceapă taxele la import, deși numai la momentul descărcării se va constata că transportul s-a efectuat către un stat membru pentru care nu exista o autorizație de trafic intern?
3. În plus, în cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, articolul 61 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 ⁽³⁾ privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că, în această situație, importul se realizează în statul membru în care s-a efectuat încărcarea și că acest stat membru este competent să perceapă taxa pe valoarea adăugată la import, deși numai la momentul descărcării se va constata că transportul s-a efectuat către un stat membru pentru care nu exista o autorizație de trafic intern?

⁽¹⁾ JO L 253, p. 1., Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3.

⁽²⁾ JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58.

⁽³⁾ JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Conseil d'État (Belgia) la 19 iulie 2010 — Scrl Intercommunale Intermosane, ASBL Fédération de l'industrie et du gaz (Synergrid)/État belge

(Cauza C-361/10)

(2010/C 274/15)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'État

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Scrl Intercommunale Intermosane, ASBL Fédération de l'industrie et du gaz (Synergrid)

Pârât: État belge

Întrebările preliminare

1. Standarde naționale, cum sunt articolele 8-13 din decretul regal atacat, din 2 iunie 2008, privind cerințele minime de

securitate pentru anumite instalații electrice vechi la locurile de muncă, care prevăd cerințe referitoare la realizarea de instalații electrice, la construcția de echipamente electrice și la protecțiile aferente acestor echipamente pentru a garanta protecția lucrătorilor, constituie reglementări tehnice în sensul articolului 1 punctul (11) din Directiva 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 referitoare la procedura de furnizare de informații în domeniul standardelor, reglementărilor tehnice ⁽¹⁾ și al normelor privind serviciile societății informaționale, ale căror proiecte trebuie să facă obiectul unei notificări potrivit articolului 8 alineatul (1) primul paragraf din aceeași directivă?

2. Standarde naționale, cum sunt articolele 8-13 din decretul regal citat anterior, din 2 iunie 2008, sunt măsuri în sensul articolul 1 teza finală din Directiva 98/34/CE citată anterior pe care statele membre le consideră necesare pentru protecția persoanelor, în special a lucrătorilor, în cazul utilizării de produse și care nu afectează produsele?

⁽¹⁾ JO L 204, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 23, p. 207.

Acțiune introdusă la 27 iulie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Spaniei

(Cauza C-375/10)

(2010/C 274/16)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: G. Braun și E. Adsera Ribera, agenți)

Pârât: Regatul Spaniei

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin neadoptarea tuturor actelor cu putere de lege și actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2007/36/CE ⁽¹⁾ a Parlamentului European și a Consiliului din 11 iulie 2007 privind exercitarea anumitor drepturi ale acționarilor în cadrul societăților comerciale cotate la bursă sau, în orice caz, prin necomunicarea acestor acte Comisiei, Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 15 din directiva menționată;